

неговж-тж главж хвлезе тѣжкж еднж мысѣль.

—Богъ ще ны прости, думаше си той на ума нѣ.....

—Отстѣпвай! Василе! извика задъ него Желе, като го видѣ, че стоеше правъ замисленъ; напрѣдъ!

Той ся дръпва. Куршумы-тѣ заминувахж край него. Петръ не поглѣдваше, и не мислеше, че ще ся натовари нѣкой куршумъ на гърба му; той вървеше напрѣдъ и ся озърташе само съ услушване дали Николови сж такъвъ на близо.

Нощъ-та легка полегка навличаше черно-то си покрываво нощно надъ това грозно мѣсто. Татари-тѣ ся отчайватъ, грѣмване на пушкы ся чуе отдалече и рѣдко, докѣтъ най-сѣтнѣ сичко ся потаи.

—Слава Богу, продума Василь, като улови Желя за ржкж-тж, отървахме ся отъ смъртъ! благодаря ви Жельо; защо ако не бѣхте вые... то...

Ты благодаря Бога и на булкж-тж си, Василе, че ты ти помогна по прѣди, послѣ и ные достигнахме.

—Бать Василе, продума Петръ, май стрѣснѣтъ, като ся услушваше на около, да нѣма нѣщо си, ные ще благодаримъ и сѣтнѣ, нѣ чакай сега да видимъ дѣ станаха наши-тѣ хора, за кои-то вые като че забравихте. Помнишь що